

sanatçı & sanatsever

MERAKLA VE HEYECANLA YENİ HİKÂYELER KEŞFETMEK ÜZERE YOLA ÇIKTIĞIMIZ SANATÇI & SANATSEVERİ BAŞLIĞI ALTINDA; SINIRLARI ORTADAN KALDIRAN ETKİLEYİCİ DÜŞÜNMEVE ÜRETME BİÇİMLERİYLE, KARŞILIKLI ETKİLEŞİME ALAN AÇAN EDA SOYLU, SERDAR ACAR VE BURÇİN BAŞAR İLE SANATLA KURDUKLARI BAĞI HEM KİŞİSEL İLGİ ALANLARININ BİR YANSIMASI, HEM DE HAYATTAN BESLENDİKLERİ ALANLAR OLARAK KIYMETLENDİREN SANATSEVERLERİ ESRA ARAS, GÖKÇE KILIÇ GÜLSARAN VE ARZU ODACIOĞLU MUCKENBRUN İLE YAŞAM ALANLARINDA BİR ARAYA GELDİK.

Hazırlayan Gözde Ulusoy Fotoğraflar Burak Teoman

esra aras & eda soylu

Resim, heykel, fotoğraf, yerleştirme gibi farklı pratikleri kullanarak üreten, bireysel ve toplumsal hafızanın ilişkisine odaklanan ve kendi algılarını içten dışa bir döngü içerisinde aktaran sanatçı Eda Soylu ve profesyonelliğinin mimari ve tasarım alanında olması dolayısıyla sanatla tamamlanan kreatif bir dünyanın içerisinde yer alan, aynı zamanda çocukluk arkadaşının sanatçı kimliği ile hayatının önemli bir yerini doldurmasını “Sanat her zaman hayatımın bir parçasıydı” diyerek özetleyen sanatsever Esra Aras ile Etiler’deki evinde bir araya geldik.

sanatsever esra aras

Sanatla ilişkiniz nasıl başladı? Sanatı takip eden ve destekleyen bir sanatsever olma yolundaki hikayeniz nasıl gelişti?

Sanat benim için her zaman hayatın bir parçasıydı aslında. Dış etkenlerden ziyade içten gelen bir his. Resim yapmak çocukken en güvenli kaçış noktasıydı, renklerle beraber olmak, dış dünyayı kendi istediğim şekilde kaleme dökmek... Bu daha sonra aslında işime dönüştü, belki klasik anlamda sanatçı olarak değil ama mimar, tasarımcı ve kreatif yönetici olarak. Hayatımda sanatın herhangi bir

formunun olmadığını düşünemiyorum. Özellikle de sanatın farklı formlarının şiir, müzik ve görsel dünyanın birlikteliğiyle oluşan kompozisyonlar olmadan olmaz. O yüzden de en sevdiğim mekanlar hep galeri ve müzelerdir. Yeni bir şehri, kültürü tanımak benim için ilk önce hep sanattan geçer.

Eda Soylu'nun üretimlerinde sizi etkileyen ne oldu?

Eda'nın işlerinde beni en çok etkileyen, onun hayata bakışının bir sanat eserine dönüşmesi. Lise yıllarıma dayanan bir arkadaşlığımız olduğundan da bunun evrilmesine tanık olmak benim için paha biçilemez bir ayrıcalık oldu bugüne kadar. Her eserin kendi ruhundan bir parça besleyerek, diğer herkesin ruhunu da taşıyabilmesi... Özellikle mekansal işlerinden çok etkileniyorum, favorim “Evi Yeniden Kurmak” sergisiydi sanırım bugüne kadar. Ama her işini etkileyici buluyorum. Mesela “Wallpaper” eserinin yeri ayrı; hem içinde barındırdığı anlamlarla, hem de bunu bir mimari malzeme olan betonu kullanarak yapmış olmasıyla... Duvarımdaki “Wallpaper” fotoğrafını da mekansal işlerinden birinin evimdeki yansıması olarak görüyorum. Çiçek ve beton, hayat ve ölüm arasındaki bağ ve sürekli dönüşen bir ilişkinin, bir anının sonsuzluğa dondurulması...

Eserin yanı sıra sanatçıyla da bağ kurmak sizin için önemli mi? Sanatçı ve koleksiyoneri arasında eser üzerinden bir dil oluştuğunu düşünüyor musunuz?

Evimdeki parçaları göz önünde bulundurduğumda sanırım önemli, özellikle küçük çaplı bir koleksiyoner olarak. Fakat iyi sanatçıların eserlerinde bunun sanatçıyı bazen tanımaya gerek kalmadan da olabildiğini düşünüyorum. Mesela Eda'nın “Color Studies” işleri kendi başlarına da konuşabiliyorlar ve bağ kurabiliyorlar bence. Hepsi kendi içinde farklı bir anlam taşıyor ve her gün baktığımda farklı bir hissiyat alıyorum. Bazen baktığımda dinginleşiyorum, bazen ise bana enerji verebiliyorlar.

Takip ettiğiniz sanatçılar kimler ve evinizde hangi sanatçıların eserleri yer alıyor?

Özellikle sanatçı takip ediyorum diyemem. Genelde bir işin benimle konuşması gerekiyor ve karşılaşmaları daha çok seviyorum. Ama son zamanlarda en çok etkilendiğim sanatçı ve sergilerden biri Paris'teki Bourse De Commerce-Pinault Collection'daki Lee Lozano sergisiydi. Koleksiyonumda ise Eda Soylu, Esra Karaduman ve Diego Benavente Zuniga'nın eserleri bulunuyor. ■

sanatçı eda soylu

Birey ve toplumsal hafızanın ilişkisine odaklanan, inceleme ve araştırma süreçlerini içeren bir yönteminiz var. Çalışma pratiğinizden ve odak noktalarınızdan bahseder misiniz?

Sanat pratiğim içten dışı ve dıştan içe daimi olarak genişleyerek ilerleyen bir süreçten oluşuyor. Dışarıda olanın içeride de olduğuna emin olduğum ve ancak içeride olanı algılayarak dışarıda olanı ele alabildiğim bir döngü. Bu sebepten çalışma pratiğim kendimi okumak üzerine temelleniyor. Ele aldığım kavramlara, konulara, mekânlara, kişilere de bu şekilde yaklaşıyorum. Nüansların altını çiziyorum.

Resim, heykel, fotoğraf, yerleştirme gibi farklı teknikleri yaratım sürecinin bir parçası haline getiriyorsunuz. Bize üretim sürecinizden ve izlediğiniz yolların pratiğini nasıl şekillendirdiğinizden bahseder misiniz?

Bu teknikler arasında aslında bir fark görmüyorum. «Bir” olan ifade biçiminin farklı şekillerde form bulması olarak görüyorum. Bu bağlamda bir resim yapmak ile bir yerleştirme

yapmak temelinde benzer arayışlar barındırıyor, denge, aidiyet, bütün ile olan ilişki vs. Aynı anda farklı malzemeler, teknikler ve hatta projeler üzerinde çalışmayı besleyici buluyorum. Benim yatayda genişleyen bir üretim sürecim var. İşlerimin, düşüncelerimin ve özellikle de hislerimin bu süreçte birlikte evrilmelerini önemsiyorum.

Çalışmalarınızın bir sanatseverin evinde yer aldığını görmek ve kurduğu bağa tanık olmak size kendinizi nasıl hissettiriyor?

Ortak bir his paydasında buluşmak, tanıdık bir yüz görmek gibi. İşleri üretirken hissettiğim duyguları, genişlemeyi ve derinleşmeyi, işlerin mekân ve kişi ile kurdukları ilişkide görmek beni mutlu ediyor.

Şu an neler üzerine çalışıyorsunuz? Yakın gelecekteki planlarınızda neler var?

Bir süredir yaklaşım biçimlerimin dönüşümüne tanıklık ediyorum. 10 yıllık bir sanat pratiğim var ve hissiyatım o ki yeni bir onluk döngüye girmiş bulunuyorum. Yakın gelecekte keşfetmek var. Bu da beni çok heyecanlandırıyor. ■

gökçe kılıç gülsaran & serdar acar

Resimlerinde çocuksu bir naifliğin hakim olduğu, fazlalıklarından arındırılmış bir dünyada ana ve duyguya odaklanmamızı sağlayan sanatçı Serdar Acar ile sanatçıyla aynı hassasiyeti yakaladıkları buluşma noktası olan eserle kurduğu bağı, sanatçıyı da doğrudan tanımak olarak tarif eden, ardından da eser üzerine kendi hikayesini yazarak bu ilişkiyi güçlendiren sanatseveri Gökçe Kılıç Gülsaran'ın evinde buluştuk.

sanatsever gökçe kılıç gülsaran

Sanatla ilişkiniz nasıl başladı? Güncel sanatı takip eden ve destekleyen bir sanatsever olma yolundaki hikayeniz nasıl gelişti?

Sevgili teyzem Gazi Üniversitesi mezunu, yıllarca resim öğretmenliği yaptı ve ilk boyalarımı hediye eden, beni renklerle tanıştıran kendisidir. Kabul etmez, “Ben öğretmenim.” der ama aslında yetenekli bir ressamdır. Ayrıca isim annemdir, bana yapıp hediye ettiği menekşe tablosu sahip olduğum ilk tablodur. Sonrasında Marmara Adası'ndan aile dostumuz, Türk baskı resminin önde gelen isimlerinden Mustafa Aslier'in adadaki atölyesinde bir sanatçının duygusunu renklerle ve formlarla nasıl somutlaştırdığını gördüm. Çok küçük yaşlardan itibaren sanatçının yaratım sürecindeki o adeta bir başka evrende olma haline tanık oluşumun ilk tohumları atıldı diyebilirim.

Serdar Acar'ın tuvallerinde sizi etkileyen ne oldu?

Serdar Acar'ı ilk Tersane İstanbul'da gerçekleşen Contemporary İstanbul'un 2022 yılındaki edisyonunda tanıdım. Oğlum Mehmet Gülsaran, Serdar Acar'ın işlerini görmüş ve “Anne bayılacaksın.” diyerek bana eserlerini göstermişti. O gün edindiğim ilk eserlerindeki suda yansımaları izleyen çocuğu çok yakından tanıyordum ve ona şefkat göstermem gerekiyor duygusunu yaşadım. Ardından yine o küçük çocuğun daha büyümüş ve renkli bir geleceğe emin adımlarla yürüyen hali olarak tasvir ettiğim tablosu beni çok etkiledi. Evimde de bu eserleri bir üçleme olarak yerleştirdim. Piartworks'ten Serra Hanım'ın da bizi sergilerden haberdar etmesi ve şahsen tanışmamızı sağlaması ile de aramızdaki bağ güçlendi. Ben zaten uzunca bir süredir ruhların tanışıklığına inandığım için bu tanıdık ruhu hatırlamam çok zor olmadı.

Eserin yanı sıra sanatçıyla da bağ kurmak sizin için önemli mi? Sanatçı ve koleksiyoneri arasında eser üzerinden bir dil oluştuğunu düşünüyor musunuz?

Kesinlikle hatta sanatçı ile tanışıp tablolarında sizin gördüğünüzü

paylaşıp, sanatçının da yaratım sürecinde aynı hisleri duyduğunu anlatması çok özel ve keyif verici oluyor.

Takip ettiğiniz sanatçılar kimler ve koleksiyonunuzda hangi sanatçıların eserleri yer alıyor?

Koleksiyonumda Komet, Eren Eyüboğlu, Devrim Erbil, İbrahim Safi, Mustafa Aslier ve tabii genç sanatçılardan Serdar Acar'ın çok sayıda eseri var. Tüm bu sanatçılar hem evimde, hem ofisimde izlemekten keyif aldığım ve eserlerine baktıkça kendimi iyi hissettiğim sanatçılar. ■

sanatçı serdar acar

Resimlerinizde aslında yalnızlığı değil, fazlalıklarından arınmış bir dünyada, çocuksu bir naiflikle saf duyguyu ve kendimize, ana odaklanmayı sağlıyorsunuz. Bize biraz çalışmalarınızdan bahseder misiniz?

Çalışmalarımdaki tek başlılık çoğu zaman dramatik bir “yalnızlık” durumuyla karıştırılsa da aslında yüzeyde, arafta kalmış bir çocuğun (büyümek ve büyümemek) kendisine yarattığı arındırılmış ve izole bir varoluş alanı içerisinde kendi kendineliğini görüyoruz. Bu alternatif alan içerisindeki dağlar, denizler, ağaçlar ve bazen köpekbalıkları aslında kişilik özelliği yüklenmiş imgeler olduğundan, bir süre önce yaptığım o resmi bir galeri duvarında gördüğümde muzip bir şekilde gülümseyebiliyorum. Çünkü yaptığım şey benim için öncelikle bir ifade biçimi, dolaylı bir şekilde sözle anlatamadığımı imgeler ve renklerle anlatırken bir yandan bu dolaylı hikayede izleyicinin kendi hikayesini de yazabilmesi için yeterli boşluklar bırakmaya özen gösteriyorum, bu

şekilde izleyiciyle yüzey üzerinde, orada olmasam dahi buluşmamız ve birbirimize fısıldadığımız gizli hikayeler daha anlaşılır ve hissedilebilir bir hal alıyor diye düşünüyorum. **Ağırlıklı olarak tuval ve kağıt üzerine, oldukça titiz, en ufak detayın dahi kaybolmadığı hatta ölçeklendirmelerinizle bunu iyice vurguladığınız, kendinize has bir diliniz var. Üretim sürecinizden ve izlediğiniz yolların pratiğinizi nasıl şekillendirdiğinden bahseder misiniz?**

Belirttiğim gibi sanat, benim için her şeyden önce ihtiyaç duyduğum bir ifade biçimi. Olmak istediğim her şey olabildiğim ve söylemek istediğim en mahrem şeyleri dahi söyleyebildiğim bu yüzeyde hikayemi anlatırken, duyguları dahi her şeyin çok fazla olduğu bir dönemde yaşadığımdan sanırım, yüzeyi fazla imgeden arındırarak anlatıyı gerçekleştirmenin beni daha iyi temsil edeceğini düşündüğümünden resimlerimi gereksiz olan her şeyden

arındırmaya çalıştım. Resimde süsleme ve anlatıya katkısı olmayan zorlama doluluk rahatsız olduğum bir şey. Bundan da kaçınmaya özen gösterdim her zaman. Bir yandan çok muğlak bir tip olmakla birlikte bir yanım çok nettir. Resimlerde neredeyse bir kolaj gibi birbiriyle yoğun bir derinlik ilişkisi kurulmamış imgeleri bir arada görüyoruz. Bunun sebebi, duygular üzerinden zihni çalışmaya odaklamak isterken gözün de resimde olması gereken o ön arka ilişkisini ve resimsel derinliği, kendisinin tamamlamaya çalışmasını istememden kaynaklanıyor. Yani resimler hem içerik hem görsel olarak izleyicinin katkısıyla tamamlanıyor ve bu son derece geleneksel bir pratik olan resmi bir anda interaktif bir hale dönüştürüyor ve bu da benim kendime sunduğum bir heyecan ve mutluluk oluyor.

Duygu odaklı üreten bir sanatçı olarak, çalışmalarınızın bir sanatseverin evinde yer aldığını görmek ve kurduğu bağa tanık olmak size kendinizi nasıl hissettiriyor?

Pandemi döneminde uzun süre evden çıkmadım, evden çıktığımda ise beni çok iyi tanıyıp anlamış olan ve aramızda derin bağların kurulduğu pek çok dostumun olduğunu

gördüm. Ve bu bağ, henüz o ana kadar varlığımdan haberi olmayan insanların çalışmalarımı aralarında kurdukları bağdan ileri geliyordu. Bu çağda yaşayan bir sanatçının, tadacağı en kıymetli hislerden birinin çalışmaları üzerinden henüz tanımadığı insanlarla bu denli derin bir bağın kurulabilmesi olduğunu düşünüyorum.

Şu aralar neler üzerine çalışıyorsunuz ve gelecek planlarınız arasında neler var?

Üst üste iki sergi açtım ve son derece zevk aldığım ancak yorucu bir süreçten çıktım, iyi de dinlendim diyebilirim. Önümüzdeki sene içerisinde Ankara ve İstanbul’da sürpriz işler göreceğimiz birer kişisel sergi düşünüyorum, düşünsel anlamda hazırlar diyebilirim. Bir yandan da yurtdışı bağlantıları kurup globalde de bu enerji ve heyecanı yakalama isteğindeyim. Çalışmalara başladım. 2025 yılına kadar “Cennet Bahçesinin Aşıkları”, “Ben Kaç Gündür Uyuyorum” ve “21. Y” isimli seri ve sergilerle piyasayı meşgul etme düşüncesindeyken bir yandan da sürpriz içerikli bir kitap hazırlığında olduğumu ve yakın zamanda duyurmayı umduğum bir marka işbirliğim olduğunu söyleyebilirim. ■

arzu odacıoğlu muckenbrun & burçin başar

Eserlerinde her daim geçmiş hikayelerin izini sürerek, onları bugüne taşıyan, kimlik, köken ve aidiyet sorgulamalarını hem toplumsal, hem politik süreçlerin etkisi altında irdeleyen sanatçı Burçin Başar ile klasik eser ve antika koleksiyonu yapan bir aileden gelen ve kendisi de hikayesi olan, karşılıklı bu hikayeyi zenginleştirebileceği alanlar bulduğu sanat eserlerine yönelerek, aile koleksiyonlarına genç sanatçıları dahil edip, yeni bir bakış katan sanatseveri Arzu Odacıoğlu Muckenbrun'un evinde bir araya geldik.

sanatsever arzu odacıoğlu muckenbrun

Sanatla ilişkiniz nasıl başladı? Sanatı takip eden ve destekleyen bir sanatsever olma yolundaki hikayeniz nasıl gelişti?

Eşim koleksiyoner bir aileden geliyor. Eşimin annesinin beni bu konudaki teşvik ettiğini özellikle belirtmek isterim. Benimki biraz da mevcut olanın devamlılığını sağlamak fikri ile başladı, ilerleyen zaman içinde ise kendi beğeni ve tercihlerim oluştu. Kendimi akademik olarak geliştirme maksadıyla sevgili dostum Prof. Aylin Seçkin'in Bilgi Üniversitesi'ndeki Sanat Piyasaları isimli sertifika programına katıldım. Devamında ise galeri ve fuar ziyaretleri, konu hakkında okumalar hayatımın bir parçası oldu. Sanat tarihinin tüm dönem ve akımlarından keyif almaktayım. Her bir yeni akımın kendinden önceki döneme tepki olarak oluştuğunu, varlığını her dönem sürdüren eserlerin gücünün, baş döndürücü olduğunu düşünüyorum. Rönesans dönemi eserlerinin detaylarında kaybolup, saatlerce inceleyebilirim fakat çağdaş sanatın, özellikle soyut resmin hem sanatçıya hem de sanat severe sınırsız özgürlük ve düşünce serbestisi sağladığını düşünüyorum.

Burçin Başar'ın üretimlerinde sizi etkileyen ne oldu?

Burçin Başar ile ilk karşılaşmam 2015 yılındaki Retrace isimli sergisinde oldu. Bu sergideki işleri, kullandığı teknik, hikayesini anlatma şekli beni çok

etkiledi. Figüratif ve soyutlamanın iç içe geçtiği yağlıboya ve cam işlerden oluşan bu sergide, oldukça derin ve karmaşık bir konunun, bu kadar zarif bir şekilde ifadesi gerçekten çok çarpıcıydı. Devamında kendisini tanıdıkça işlerine olan ilgim arttı. Süregelen sergilerinde yağlıboyanın dışında kendini, farklı materyalleri de kullanarak ifade ediyor olması benim için oldukça cezbediciydi. Burçin her zaman anlatacak çok şeyi olan, duruşu, meselelere bakışı net bir kadın sanatçı ve ben özellikle günümüz piyasa şartlarında hak ettikleri konuma gelebilmeleri için kadın sanatçıların desteklenmesi gerekliliğine inanıyorum.

Eserin yanı sıra sanatçıyla da bağ kurmak sizin için önemli mi? Sanatçı ve koleksiyoneri arasında eser üzerinden bir dil oluştuğunu düşünüyor musunuz?

Gayet tabii, bir işin sanatseverin ilgisini çekmesi, sanatçıyı takip etmesi, koleksiyonuna katması, ortak zevk, bakış ve düşünce biçimi ile alakalı. Sanatçıyla birebir tanışmak,

eseri kendisinden dinlemek, kurulan bağ pekiştiren bir fırsat. Burçin'in Residual isimli işi evimde yer alan ilk işidir. Hikayesini bilmekle birlikte, evime gelen misafirlerim tarafından çok farklı bakış açıları ile yorumlanması, bana sanatın sonsuz fikirlere olanak sağladığını gösteriyor. Bu çok etkileyici bence, düşüncelerde sınır yok, kalıplar yok, görünenin ilerisini görmek, başka bir dünya ya açılmak adeta...

Takip ettiğiniz sanatçılar kimler ve koleksiyonunuzda hangi sanatçıların eserleri yer alıyor?

Takip etmekten keyif aldığım pek çok sanatçı mevcut. Öncelikle Burçin Başar, Aylin Zaptçioğlu, Burcu Perçin, Nevin Aladağ, İnci Eviner, Burak Kutlay, Alpin Arda Bağcı ve Murat Morova diyebilirim. Evimde yerli ve yabancı, klasik ve çağdaş farklı prensiplerden eserler bulunuyor. Ama Fahrnelisa Zeid eserleri, aile yadigârı olması sebebiyle bizim için farklı bir yer teşkil ediyor. ■

sanatçı burçin başar

Kimlik ve köken meselelerini, toplumsal olayların ve politik süreçlerin insan üzerindeki etkilerini inceleyen ve bunu sosyolojik, psikolojik ve politik açıdan hassasiyetinizi de göstererek irdelediğiniz bir çalışma pratiğe sahipsiniz. Bize biraz kendi üretimlerinizden ve odak noktalarınızdan bahsedermisiniz?

Sanatsal üretimi, aslında bir materyal olarak görüyorum, anlatım ve anlama yolu, hesaplaşma, meydan okuma, şüphelenme, soru sorup cevap arama, kendi içinde ciddi dinamikleri olan bir pratik, özellikle günümüz koşullarında, hem hızla değişen politik durumlar hem dünyanın şimdiye kadar yaşadığı ağırlıklar, sosyal medyanın ışık hızıyla hayatımızı kaplamasıyla beraber artık bizi tamamen

içine almış durumda ben de konuları ağırlıklı olarak bu dinamiklerden alıyorum. Bunu yaparken biraz direkt anlatımdan uzakta durup, doğayı referans alarak izleyiciye alanlar bırakıyor ve karşılıklı düşünme-sorgulama oyunlarına gidiyorum diyebiliriz.

Her birinde ortak bir soyut dil olsa da ve ağırlıklı olarak resimleriniz öne çıksa da, video, heykel, yerleştirme gibi farklı teknikleri de yaratımınızın parçası kılıyorsunuz. Bize üretim sürecinizden ve izlediğiniz yolların pratiğini nasıl şekillendirdiğinizden bahsedermisiniz?

Pratiğim ağırlıklı olarak tuval üzerine yağlıboya olarak ilerliyor. Bu benim öncelikli yöntemim ve bir taraftan da

kendimi en güvenli hissettiğim alan. Fakat malzemeyele araştırmalar yapmak bana yeni bir özgürlük alanı yaratıyor ve bu alanda denemeler yapıp tekrar boyaya döndüğümde işlerimde olan değişimi gözlemlemek bana verimli bir sürecin içinde olduğumu hissettiriyor.

Çalışmalarınızın bir sanatseverin evinde yer aldığını görmek ve kurduğu bağa tanık olmak size kendinizi nasıl hissettiriyor?

Arzu Odacıoğlu Muckenbrun benim için çok özel bir koleksiyoner, ilk sergimden beri çok güçlü bir diyalogumuz var. Beni gerçekten anladığını ve söylemek istediklerimi önemseydiğini bana çok net bir şekilde hissettiriyor ve bir şekilde benim için farklı değerleri olan işleri görüp, onlara yoğunlaşıyor. Bu çok kuvvetli ve değerli bir durum. Bir taraftan da bu durumun düşünsel ve duygusal kısmı var. Günlük hayatta onların sürekli resimlerimi görüyor olması, hayatlarının bir parçası olması, benim açımdan motivasyonumu çok yükselten bir his yaratıyor.

11 Kasım’a dek x-ist’te devam edecek olan “Büyük Laflar” serginizi de biraz anlatırmısınız?

“Büyük Laflar” sergisi benim için çok önemli bir sürecin anlatımı oldu, çünkü kendi içinde bundan önceki sergilerimi de kapsıyor. Çalışma sürecimde eskiz defterini elimden düşürmüyorum, bu defterlerde aslında bana ait olan her şey yer alıyor; tüm düşündüklerim, çizdiklerim, günlük hayatta aldığım notlar, planlar gibi. Bunları bir bütünsellik içerisinde bir galeri mekanında görme düşüncesi son senelerde üzerine düşündüğüm bir sergileme fikriydi. Bununla beraber yine son zamanlarda düşündüğüm kelimeler ve cümleler üzerine de sorgulamalarımı birleştirip, yaşayan bir sergi kurgulamaya çalıştım. Duvarlara sergi için aldığım notları eskizleri çizerek, defter etkisi yaratmak istedim. İzleyiciyi sürecimin de içerisine çektim. Serginin kavramsal içeriğini de sergi mentninde yer alan şu cümlelerle toparlayabiliriz; “Söylediklerimiz, duyduklarımız, içeridekiler ve dışarıdakiler, dört tarafımızı çeviren cümleler... Kocaman kocaman laflar, kelimeler... Kelimeler... Kim daha büyük konuşursa onun haklı-doğruymuş gibi bütün hayatımızı sarmalayan kocaman

egosu, konuşma eyleminin tatmin güdüsüne ne zaman dönüştüğünü anlayamadığımız zamanlar... Bireyin toplumda yer edinme arayışıyla beraber kimlik meseleleri, toplumsal şiddet ve bellek ile politik olanın iç içe geçmişliğini, insan konuşmalarının, cümlelerinin ve jestlerinin inceliklerini gözlemleyerek, ironik bir bakışla “anlam blokajı”nı aşmaya çalışmayı, düşünsel olarak araştırma ve her bir resmin bir cümle, gösterge, kendi içinde bir aforizma olma durumunu irdeleme hali. Kelimelerin, dünyalar ve kişiler arasında hem bir geçiş yolu, hem de bir engel olması, yüzleşmeyi ve sorgulamayı hedefleyen, bunu da doğa gözlemlerini referans alan bir kavrama yöntemi.” ■